
Van de redactie

Enkele jaren geleden nam ik deel aan een symposium over de mogelijkheden van samenwerking tussen sociale-wetenschappers en praktisch theologen. De aanwezige sociale-wetenschappers voorzagen geen problemen voor een dergelijke samenwerking: als je over en weer maar goed weet vanuit welke uitgangspunten je opereert en binnen welke bandbreedte. De praktisch theologen zagen allerlei bezwaren, hielden ingewikkelde betogen over de mogelijkheidsvoorwaarden voor samenwerking en waren bang dat het eigen perspectief uit beeld zou raken. Het deed me denken aan een uitspraak van de natuurkundige Walter Lewin in zijn boek *Gek op natuurkunde*: 'Elke meting die je verricht zonder de onzekerheid te kennen, is van nul en generlei waarde'. Als je iets onderzoekt of iets beweert, is het van belang de grenzen ervan te kennen. Elke uitspraak, elk onderzoeksresultaat en elke handeling is met onzekerheid omgeven. Dat is niet erg als je je daarvan bewust bent. Het vraagt wel om onzekerheidstolerantie, en de bereidheid om verder te zoeken.

Herinnering en citaat kwamen op bij het lezen van de bijdragen aan dit nieuwe nummer van TGV. In de bijdrage van Stefan Gärtner over ambivalenties van de professionalisering van geestelijk verzorgers en die van Marieke Ridder over het omgaan met het beroepsgeheim door geestelijk verzorgers is iets te proeven van aarzeling – aarzeling om zich als geestelijk verzorger te profileren als professional en om samen te werken. Dat je met je rol van deskundige en met gevoelige informatie zorgvuldig dient om te gaan, spreekt vanzelf en geldt voor iedere professional. Dat je uit zorg voor de inhoud en achtergrond van je vak en voor het beroepsgeheim jezelf ook buitenspel kunt plaatsen, is een niet-gewenst resultaat. Als je weet wat je doet en er de grenzen van kent zijn professionaliteit en samenwerking mogelijk en vruchtbaar. Die professionaliteit en samenwerking spelen een belangrijke rol in het onderzoek van Erik Olsman naar vormen van hoop in de palliatieve zorg en de mogelijkheden van geestelijk verzorgers om begeleiding te bieden. Een vergelijkbare positiekeuze spreekt ook uit de bijdrage van Wendy van der Geugten waarin zij weerbaarheidstrainingen bij de politie beschrijft en de mogelijkheid van geestelijk verzorgers om in dat kader zingeving op een gepaste wijze aan de orde te stellen.

Het is onmogelijk om alle bijdragen hier de revue te laten passeren. Het is weer een rijk nummer geworden met een grote variatie aan bijdragen: theoretische beschouwingen naast beschrijvingen van inspirerende praktijken, column naast debat, beeldtentoonstelling naast boekessay, boek- en filmrecensies, en vooral ook beelden in kleur. Vanaf dit nummer zal het binnenwerk in kleur worden uitgevoerd. Bij de jubileumuitgave (nr. 75) is dat voor het eerst gebeurd. Het stond sindsdien op het verlanglijstje van de redactie en het kan nu budgetneutraal (!) worden uitgevoerd. In dit nummer verschijnt de vierde en laatste column van Hans Alma, waarin zij ook nu weer op inspirerende wijze de werelden van kunst en levensbeschouwing verbindt. In dit nummer ook de eerste column van Guus van Loenen, die uit zijn jarenlange ervaring als geestelijk verzorger in de GGZ put en in vier nummers interessante observaties met ons zal delen.

De redactie heeft in december met spijt afscheid genomen van Aly Meijer (andere baan). Zij heeft anderhalf jaar de boekrecensies onder haar hoede gehad. Een nog ingrijpendere verandering betekent het vertrek van Engelen Hulsmans (redactiesecretaris) en van Trijnie Nielen (inspirerende praktijken, register). Na acht jaar stoppen zij in maart van dit jaar. Het zal een forse aderlating zijn. In soms moeilijke tijden hebben zij de redactie en het tijdschrift overeind gehouden. Woorden schieten tekort om hun betekenis voor het tijdschrift weer te geven. Inmiddels is Eric Bras, geestelijk verzorger van het VUmc Amsterdam, aangekomen als nieuwe redactiesecretaris.

Sjaak Körver
J.W.G.Körver@uvt.nl